

מהר, גבוה ורחוק

אין נחת

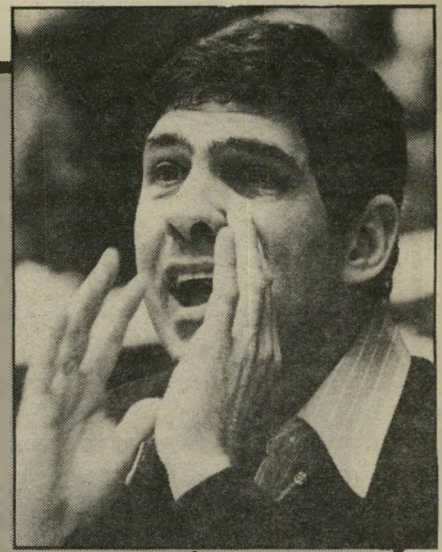
אבל יש חומר לספר הישאים

הספורט לא שבע השבוע נחת במישור הבינלאומי, וההפסדים נחתו עליו בזה אחר זה. בתחילה היו אלה כדורסלני מכבי תל-אביב, שספגו תבוסה ניצחת מירי נציגי השור הספרדי, שחקני ריאלי מדריד, שהיכו במכבים ללא רחם 76:100 ושלתו אותם לתל-אביב עם מחשבות נוגות לגבי המשחק שיהיה השבוע נגד ציבונה זאנרב ויקבע רבות לגבי סיכוי האלופה להעפיל לגמר הגביע.

אחרי-כך בא ההפסד הצורב של נבחרת הכדוריד נגד ארצות-הברית 27:25, הפסד שרירר את הנבחרת לדרגה ג' בעולם, ולבסוף גם לא הצליחה נבחרת-הנוער בכדורגל לזכות בכרטיס-השתתפות לאליפות-העולם, שתיערך הקיץ במוסקבה, אחרי שנוצחה במשחק האחרון והקובע, על-ידי אוסטרליה, המארחת של הטורניר, 3:2.

הנחמה היחידה אולי היתה הסל של דורון ג'מצי, שנקלע ממרחק של 24 מטר, ושהוקרן והשבוץ ברחבי אירופה ואולי אף ייכנס לספר הישאים של גינס.

גם פציעתו, השבת, של שופט-הכדורגל יוסף

זאמן מליניאק

זה מיקצוע בלי ניצולים!

כאביב האחרון, כאשר נבחרת הכדורסל של ישראל נכשלה מלהעפיל לאולימפיאדת לוס-אנג'לס בטורניר המוקדם בגרנובל ומאריס הצרפתיים, סגן המאמן אריה מליניאק מלוא החופן ביקורת והשמעות.

מליניאק איבד את תפקידו לטובת המאמן צבי שרף, אבל הנבחרת ממשיכה לאכזב. אחרי שני נצחונות על שווייץ החלשה ועל אנגליה (ביד-אליהו), באה התבוסה בברטיסלבזה נגד צ'כיה, 97:75. נשאלת השאלה: האם המאמן הוא האשם או שזו כל היכולת של הכדורסל היצוני שלנו?

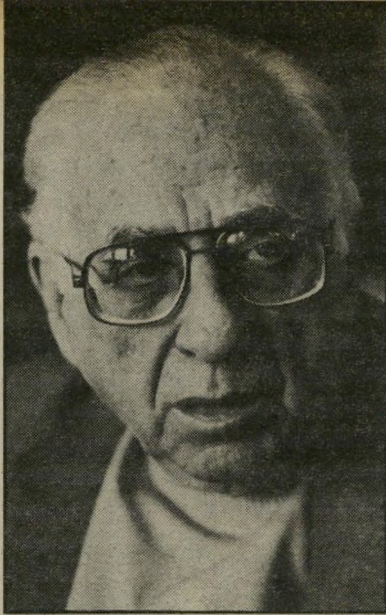
אריה מליניאק שב מחופשת סקי באוסטריה ואומר:

"איני יודע מה קרה בצ'כיה. ברור שאפשר להשיג תוצאה יותר טובה מאשר הפסד של יותר מ-20 מקודות, אבל לא צריך להסיק מסקנות נמהרות. מקומה של ישראל הוא לא השני באירופה, כמו שהיה ב-1979, אבל גם לא צריך למחר ולהספיד את הנבחרת העולה לארץ את מקומה בין שמונה הטובות באירופה. השמיצו אותך מוקדם מדי?"

לא מדובר פה אם יור על אריה מליניאק מכל הכיוונים, וגם לא אם הביקורת היתה עניינית ופרייה. מדובר על הכדורסל שלנו ועל עתידו.

אני מקווה שהנבחרת תצליח. אני לא יודע מה קורה בנבחרת הנוכחית. השחקנים הם אותם השחקנים והנבחרת שאנו יכולים להתמודד עם בנחרות מעולות.

נצחו כספרד את ספרד, שחודשיים לאחר מכן זכתה במדליית-הכסף באולימפיאדה. ניצחנו גם את פולין, אומנם, זה היה בטורניר-הכנה, אבל עשינו זאת עם אותם השחקנים ששיחקו בפאריס ועם אותם השחקנים ששיחקו בכרטיסלבה. ואלה יהיו גם השחקנים שישיחקו בגרמניה, ביוני הקרוב, באליפות אירופה.

עשקן כהן

במקום רבנות, כדורסל

השבוע, בו צפוי לקבוצה משחקיה-המפתח נגד אלופת יוגוסלביה, ציבונה זאנרב, ביקשו כולם לאחות את הקרע. יש למכבי מספיק לחצים, גם כלי זה.

איש הבשורות

מקום לגייר

מספיק לאפשר

אחד הכדורסלנים אמור להשתתף בקייץ הקרוב במחנה-היבחר של הרוקיס בארצות-הברית (שחקנים שסיימו את הקולג' ומועמדים לשחק בליגה המקצוענית ארביי-איי).

את הבשורה הזו הביא עמו השבוע ארצה עסקן-הספורט הוותיק, חסל כהן בן ה-60. כהן, שהתעתד פעם להיות רב בישראל, הוא איש כדורסל ותיק, שהביא, כעבר, ארצה, שחקנים רבים ומוכרים, מג'ים בוטרייט וטל ברודי עד וילי סימס ואולסי פרי.

רעיון מבריק, כהן סרב לנקוב בשם הכדורסלן, אם הוא ישראלי או אמריקאי, המשחק בארץ. זה כדי לא לעורר מהומות. כי לכהן חשוב מעל לכל קידום הספורט. עובדה, הוא כבר גייס מיליון וחצי דולר למען הקמת מגרשי ספורט.

קשריו עם האנטי-איי הם תולדה של 20 השנים שהיה אחראי על יחסי הציבור שלהם. אחד הרעיונות המבריקים שלו, באותה עת, היה ייומן משחקי האול סטארס. הנערכים מדי שנה בין כוכבי המזרח לבין כוכבי המערב (של ארצות-הברית, כמובן).

בארץ גם עוסק כהן ביד הספורטאי היהודי-אתר-הנצחה לספורטאים יהודיים מפורסמים, שהוקם בווינגייט. נושא אחר אותו מקדם כהן, הוא ההשתלמות שהוא עורך מדי קייץ למאמנים ישראלים בארצות-הברית. הרי לא לחינם הוא חבר בוועדת הכדורסל האולימפית של ארצות-הברית.

שיטת הניד-המדלי, הבעייה האחת שיש לכהן החריד, עם הכדורסל הישראלי, היא הגיורים, הנעשים שלא כחוק, כדי לאפשר לשחקנים לשחק.

אומר כהן: "הייתי רוצה שיפתרו את הבעיה הזו, ושיאפשרו לשני זרים לשחק בקבוצה". כמובן, בלי שיגייירו אותם לפי שיטת הניד-המדלי.

סקווש

היל והילאל

גמל, גמל, אבל —

את האליפות הוא נטל

מוסה הילאל, המצרי הראשון שניצח במיפגש ספורט בארץ, מאז סיום המנדט, אחר שהפתיע בגמר אליפות הסקווש הבינלאומית בהרצליה, בנצחון 2:3 על אלוף השנה שעברה, האוסטרלי ריק היל, גילה ג'נטלמניות רבה בעת משחק הגמר. כאשר האוסטרלי, הצעיר מהילאל ב-11 שנים, התגרה בו והתנהג, לעתים, בצורה בוטה. היל, שניצח אשתדך בקלות יחסית, והמדורג 15 בעולם, האמין שגם-הפעם יפול התואר לידיו כפרי בשל, אך הילאל בן 35 (המדורג 28 בעולם) והחי זה כמה שנים בכירימינגהאם האנגלים, בה הוא מאמן את המועדון המקומי, חשב אחרת.

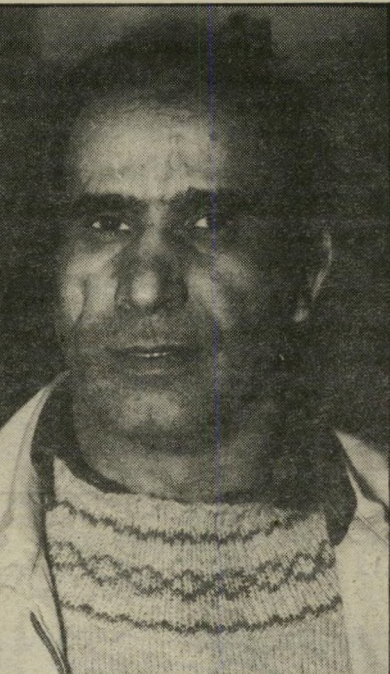
התוצאה: היל יצא מן הכלים, ביצע תנועות לא יפות ולעג להילאל: "אתה בא מארץ, שיש בה רק גמלים!"

הילאל הבלגי, השיב בחכמות מתוחכמות, שעל אחת מהן אף לא הצליח היל לענות כלל. הילאל זכה לתשואות רמות מקהל הצופים ולקינור גם שילשל לכיסו 1350 דולר, 350 מהם עבור נצחוןו באליפות הסניורים לגילאי 35 פלוס.

שום חברת ביטוח אינה מוכנה לבטח את החמאם, שעליו מסתערים החרדים — ושום גוף ציבורי אינו מוכן לעזור לו

אני רוצה לסגור את החמאם, כי נמאס לי להילחם. נמאס לי להיות קורבן, אין לי יותר כסף לממן את הנוקים שנגרמים לי בחמאם ובחנות.

אחרי שלוש פעמים שנשרפה חנותם של מרגלית ואהרון כובשי, פעם אחת שנשרף החמאם, כל הפעמים שהוצתו המקומות בודו, אחרי יותר מתריסר מיקרים שבהם נגרמו לשני המקומות נזקים שונים ומשונים בכוננו, כמו

אומר אהרון כובשי, השור "נמאס!" קל לסגור את החמאם, בגלל התנכלויות החרדים החוזרות ונשנות.

שפיכת זפת בחנות, ניתוץ שמשות והשחתת הסחורה שבחנות, אין אפילו חברת-ביטוח אחת המוכנה לבטח את שני העסקים האלה.

כובשי מוכן להרים ידיים ולסגור את החמאם.

גם עיסוי

חנות הבגדים של מישפחת כובשי נמצאת ברחוב גאולה בירושלים, בלב שכונה שהיתה פעם חילונית לגמרי והיום היא חרדית לגמרי. חרדית אקטיבית. בעל-עסקים רבים בשכונה, וסתם ריידים פרטיים (כאלה שלא ברחו עדיין), טובלים לעיתים קרובות מנחת-זרועם של החרדים.

כל עסק המוכר, לדעתם, דיבר-פריצות, או אנשים לבנושים בצורה פרוצה, זוכים להכיר מקרוב את נחת-זרועם של החרדים. וידה של המישרטה קצרה מלהושיע. קשה לנו לוות אותם. צומרים במישרטה למתלוננים.

החמאם התורכי, שם דבר בירושלים ובישראל כולה, נמצא בתוך מיכנה-אבן מתקופת התורכים. יש בו סאונה, אמבטיה קרה ואמבטיה חמה, לווחת-שיש לוהטים ועיסוי, התיקרה מקורה, החדרים גדולים, הקירות עבים, הריצפה מרוצפת בלוחות-אבן חלקים גדולים. המקום כולו עוטה אדים חמים ומשרה אווירה של חלום.

הריח ריח של נקיון ושמינים של מסג'. בקיץ, אחרי, או לפני שיוצאים מן הבריכות, אפשר לעלות על הגג ולהשתוץ בשמש הירושלמית, שאינה שורפת.

בחורף, כשקר, אפשר לעבור לחדר-מנוחה, בתוך אולם ענק, שבמרכזו תנור-עצים מדיח ריח, וסביבו ארבעה קירותיו מיוזונים מכוסים כנדרים ציבועיים ומשופעים בכריות.